

РЕШЕНИЕ

№ 5863

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5620** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община, чрез процесуален представител юрисконсулт Я. П., срещу решение № 1067/25.03.2022 г. по нахд. № 11584/202г. по описа на СРС, 8 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № СОА21-РД11-1706/02.07.2021 г. на заместник - кмет на Столична община, въз основа на което е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. на К. Х. К. за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че решението е необосновано, неправилно постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се съображения, че постановеното решение е в противоречие със събраните по делото доказателства. Сочи, че според мотивите на съда не е ясно как въззиваемата страна е формирала извода си относно невъзможното преминаване на пешеходците. Оспорва мотива на въззивния съд, че контролните органи са въвели само оценки, а не са посочили факти, срещу които да се защитава субекта на отговорността. Сочи, че паркирането върху тротоар винаги е в нарушение на материалния закон, когато не е извършено върху определено за паркиране място, тъй като пречи на пешеходците да преминават и не е необходимо това обстоятелство да бъде допълнително посочвано или описвано от контролните органи с цел

осъществяване на защитата на нарушителя. Счита, че неправилно. Софийският районен съд е приел, че при водене на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения, опорочаващи производството и водещи до отмяна на наказателното постановление. Счита така, че в хода на въззивното производство е установено, че не са допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство, като са налице законовите реквизити съгласно изискванията на ЗАНН, в това число подробно описание на нарушението и обстоятелствата при извършването му. Излага съображения, че в настоящия случай безспорно се установява, че на посочения ден и място жалбоподателят е паркирал неправомерно върху тротоар в нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. Искане се отмяна на решението, както и потвърждаване на наказателно постановление.

Ответникът – К. Х. К. с отговор на касационната жалба счита същата за недопустима и неоснователна. Счита, че актосъставителят, както и административно наказващия орган (АНО), са допуснали съществени нарушения при издаването на АУАН и НП, вследствие на което административните актове са незаконосъобразни. Счита за съществено процесуално нарушение фактът, че АНО е приел, че е извършено вмененото административно нарушение само защото е взела процесния автомобил от наказателния паркинг, където същото е било принудително преместено. Сочил, че в първоинстанционното съдебно производство се е установило и доказало по несъмнен начин, че актосъставителят не е съставил акта на местоизвършване на нарушението, а на наказателния паркинг. Излага съображения, че е съществено процесуално нарушение и допуснато от АНО несъответствие на описаните факти в обстоятелствената част на обжалваното НП с описаните факти в обстоятелствената част на АУАН.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство доказателства – показанията на актосъставителя и представените писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна следното:

На 02.06.2021г. св. С. Г. е съставила АУАН на К. К. за това, че на посочената дата, на [улица] към [улица]върху тротоара паркира лек автомобил „Рено еспейс“ с ДК [рег.номер на МПС] , като прави невъзможно преминаването на пешеходци и пречи. Нарушението било квалифицирано като такова по чл. 94 ал.3 от ЗДвП. Актът бил съставен на основание чл.40 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление, с което на жалбоподателята за описаното в акта нарушение е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева.

За да отмени НП, издадено от заместник кмета на Столична община, въззивният съд е приел, че в административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление и са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Съдът е счел, че в АУАН и последвалото го наказателно постановление контролният орган не е описал точно и ясно обстоятелствата, при които твърди да е осъществено нарушението. В мотивите на решението е посочено, че нужно е било не да се въведе съответния извод на контролиращия орган, а да се опишат фактите, които сочат осъществяване на този извод.

Касационната инстанция споделя тези изводи, поради което и на основание чл. 221, ал. 1 АПК препраща към мотивите на решението на СРС. Материално-правната норма, която се сочи, че е нарушена /чл. 94, ал. 3 ЗДвП (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., в сила от 26.04.2002 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 51 от 2007 г./ предвижда следното: За престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци./ Следователно, с посочването, че паркираното на тротоара ППС „прави невъзможно преминаването на пешеходци и пречи“, не може да се направи извод, че е спазено изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Ето защо настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По разноските. Ответникът претендира заплащане на разноски в размер на 600 лв. Видно от представения договор за правна помощ се установява че такива са платени.

Касаторът направи възражение за прекомерност на претенцията за разноски.

Предвид изхода на спора съдът намира, че разноски следва да се присъдят. Същевременно, с оглед фактическата и правната сложност следва да се направи извод, че възражението за прекомерност е основателно. Делото е с минимална фактическа и правна сложност; проведено е само едно заседание, на което ответницата е представлявана; изготвен е отговор на касационната жалба. Ето защо и като съобрази изложеното, както и като се вземе предвид размера на наложената глоба, настоящият състав намира, че следва да се присъди, на основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения, сумата от 300 лв. адвокатско възнаграждение.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1067/25.03.2022 г., постановено по НАХД № 11584/202г. по описа на СРС, 8 състав, с което е отменено наказателно постановление № СОА21-РД11-1706/02.07.2021 г. на заместник - кмет на Столична община, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Столична община да заплати на К. Х. К. разноски в размер на 300 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

Особено мнение.

Считам, че са неправилни изводите на СРС за допуснато процесуално нарушение.

Нормата, по която е наказана ответницата по жалбата, предписва какво следва да бъде законосъобразното правило за поведение:

чл. 94, ал. 3 ЗДвП (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., в сила от 26.04.2002 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 51 от 2007 г./ предвижда следното: За престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци./.

Следователно, с посочването, че паркирането на тротоара ППС „прави невъзможно преминаването на пешеходци и пречи“; посочване на материално-правната норма, както и санкционната норма по ЗДвП може да се направи извод, че е спазено изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Действително, чл. 94, ал. 3 ЗДвП предвижда правната възможност за престой и паркиране на МПС върху тротоарите, но само при посочените там изключения – само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя и ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко от 2 м. за преминаване на пешеходци. Считам, че след като е посочено, че е нарушена посочената норма, по арг. от противното следва да се направи извод, че административно-наказващият орган е приел, че не са налице изключенията й.

На следващо място, дори и евентуално да се приеме, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, то то не е съществено – по никакъв начин описанието на деянието – така, както е сторено, не се твърди да е попречило, нито се установява да е попречило на правото на защита на жалбоподателката.

На последно място, пред касационната инстанция се представиха „снимков материал“ – направени на мястото на паркиране снимки, които следва да се приемат като веществен доказателствено средство и които не са представени на първата инстанция. Следователно, при разглеждане на делото не са събрани всички необходими доказателства за изясняване на спора по същество. От тези веществени доказателствени средства би могло, евентуално, да се достигне до извод за това дали паркирането е извършено на тротоара или не. Считам, че е следвало да се прояви

по-голяма процесуална активност относно установяването на фактите по делото като се съберат и други доказателства, насочени към установяване на обективната истина.

Съдия: